

Førogelse af deres faste Gage, er ikke afgørende, blot det forhøjede Beløb kan blive regnet med ved deres Pension. Dette sidste spiller en overordentlig stor Rolle for dem. Jeg er overbevist om, at det vil volde megen Skuffelse, hvis det ikke kan blive Tilfældet, thi naar de have ofret hele deres Tid i Fattigvæsenets Tjeneste og ikke kunnet samle sig privat Formue, fordi de have haft mindre Indtægter end andre Læger, maa de glæde sig ved at have skaffet sig Ret til en lille Pension, ikke blot for sig selv, men ogsaa for deres Efter, skønt den for øvrigt jo kun er latterlig lille. — Jeg takker ogsaa den ærede Justitsminister, fordi han omtalte Forholdet med Epidemiloven, thi det er dog vist en Overdrivelse, at derved nogen Læge virkelig skulde kunne faa en Indtægt af ca. 3,000 Kr., det beløber sig dog vist i Reglen kun til nogle Hundrede Kr. Denne Fortjeneste er endda ikke kommet mere end ca. $\frac{1}{3}$ af Lægerne til Gode, og i Fremtiden vil den vist blive endnu mindre, men i alt Fald gaar det dog virkelig ikke an at henvise dem alle til en Fortjeneste, som kun de færreste have. Dertil kommer, at der er mange Steder, saa vidt mig bekendt, hvor der er Banffelighed ved at faa erklæret Epidemi, fordi det koster saa meget, Ibet Sundhedskommissionen modsætter sig det, det er ikke heldigt, og det har naturligvis ikke været Lovens Mening, men Faktum er, at der ikke er sket nogen Løningsforbedring i deres Stilling i umindelige Tider, og at det, der er sket i 1871, var et Tilbagestrid og ikke et Fremstrid; de fik i Virkeligheden mindre, end de nogenstunde have haft. Naar de satte hele deres Tid ind paa deres Fattigpraksis, ville de, da de jo have mange andre Pligter, f. Eks. Indleveringen af Beretninger o. s. v., højst sandsynligt ikke have mere end 2,500 Kr. om Aaret, selv om man regner alt med, haade løst og fast. Hvis det da er de duelligste Mænd, der ere bleven valgte til det Hver, hvad man ogsaa maa haabe vil være Tilfældet i Fremtiden, da der jo er saa mangfoldige Pligter, der hvile paa deres Skuldre, er det, synes jeg, forgeligt, at en saadan Mand, der muligvis kunde have haft en Indtægt af 6—7,000 Kr., ja, maaske 8—9,000 Kr. om Aaret, dersom han havde praktiseret, skal være henvist til en saa elendig Løn og slide sin Voksraft op uden dog i alt Fald at have den Trøst, som ligger i den ham tilkommende Pension. Men da jeg nu har faaet min Opfattelse indrammet af den højtærede Justitsminister, haaber jeg, at det høje Ting vil være enig med mig i, at det er en Retfærdighedshandling, vi skulde

disse Mænd, saa snart som muligt at forbedre deres Stilling.

Okt. Hansen: Jeg havde ikke troet, at dette Lovforslag skulde give Anledning til nogen Diskussion i Aar, da det blev temmelig grundig behandlet i Fjor, men der er jo opstaaet en livlig Diskussion, hvorunder der er fremkommet Punkter, som jeg nok kunde have lyst til at gøre nogle Bemærkninger om.

Det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Rump) mente, at den Ordning, der er truffen i § 2, hvorefter de tre lægeyndige tilfornede ikke behøve at tilkaldes, men kunne tilkaldes, ydede tilstrækkelig Garanti. Jeg skal henvise til, at den tilfornede Farmaceut skal tilkaldes altid, naar der er Tale om Sager, der vedrøre Farmacien, som det hedder. Om det ogsaa har Hensyn til Besættelsen af Apotekerpladser, er ikke ganske klart, men i alt Fald er det en mærkelig Modsigelse, at medens den farmaceutiske tilfornede skal tilkaldes, behøve de tre lægeyndige tilfornede ikke at tilkaldes. Det beror albeles paa Medicinaldirektøren, om de skulle tilkaldes eller ikke. Med Hensyn til den meget vigtige Virksomhed, som omtales i § 11, den responderende, behøve Responsa kun at udgaa fra de tre første Medlemmer af Sundhedsraadet, og i Reglen vil der selv ved vigtige Spørgsmaal, som vedrøre enten Psykiatri, Fødselsvidensskaben eller Kirurgi, dog kun kunne blive tilkaldt et lægeyndigt Medlem foruden de tre første Medlemmer, saa at hele den Forsamling af Mænd, der skal afgive disse Responsa, i Reglen ikke bliver paa mere end 4 Medlemmer. Jeg er enig med det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Bjerre) i, at en saadan Erklæring fra en saa lille Samling af Mænd er ikke Garanti nok med Hensyn til de overmaade vigtige Spørgsmaal, der ofte kunne blive Genstand for slige Responsa. Jeg maa i det hele taget sige, at det forekommer mig at være farligt, da disse Responsa jo kunne komme til at foreligge i Retsager, hvor det ofte kan dreje sig om Liv og Død, om Ve og Vel, hvor Afgørelsen altsaa i alt væsentligt vil afhænge af Erklæringer fra en saa lille Forsamling, som den her foreslaaede. Nu er det dog ved de Erklæringer, som udgaa fra Sundhedskollegiet, en større Forsamling af Mænd, som har Spørgsmaalene under Overvejelse, medens det for Fremtiden vil blive disse tre Embedslæger, eventuelt med en af de specielt tilfornede, der træffe Afgørelsen. Jeg maa imidlertid med den højtærede Minister era